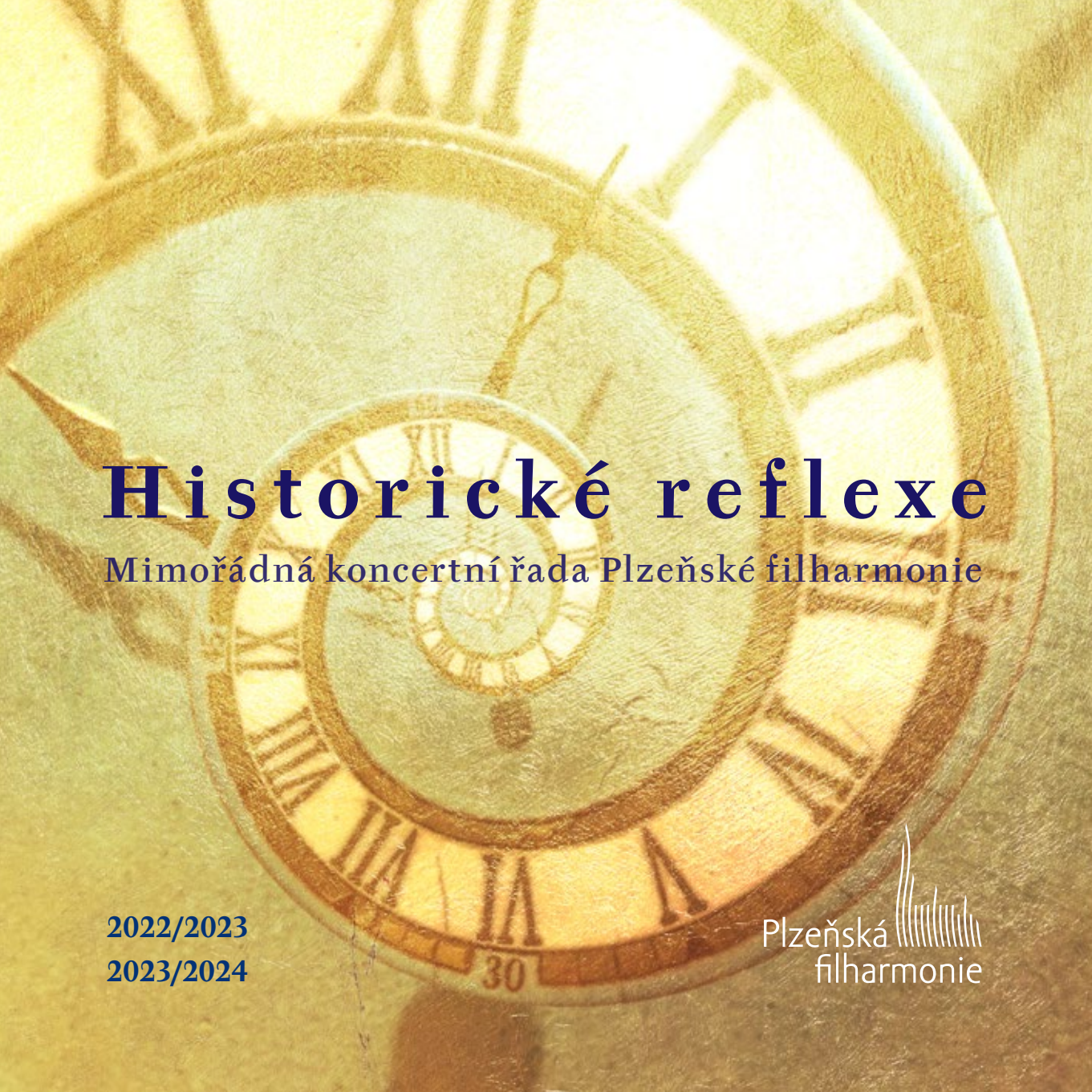

Historické reflexe

Mimořádná koncertní řada Plzeňské filharmonie

2022/2023

2023/2024

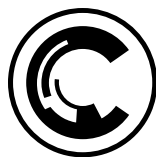
Plzeňská
filharmonie

Historické reflexe

Partneři projektu

Kulturní Plzeň

PLZEŇSKÝ KRAJ

MINISTERSTVO
KULTURY

 paměť
národa

Biskupství plzeňské

Série koncertů Plzeňské filharmonie reflektujících významné historické okamžiky a osobnosti novodobých dějin.

Záštity

Nad mimořádnou koncertní řadou Historické reflexe převzal záštitu ministr kultury České republiky Mgr. Martin Baxa.

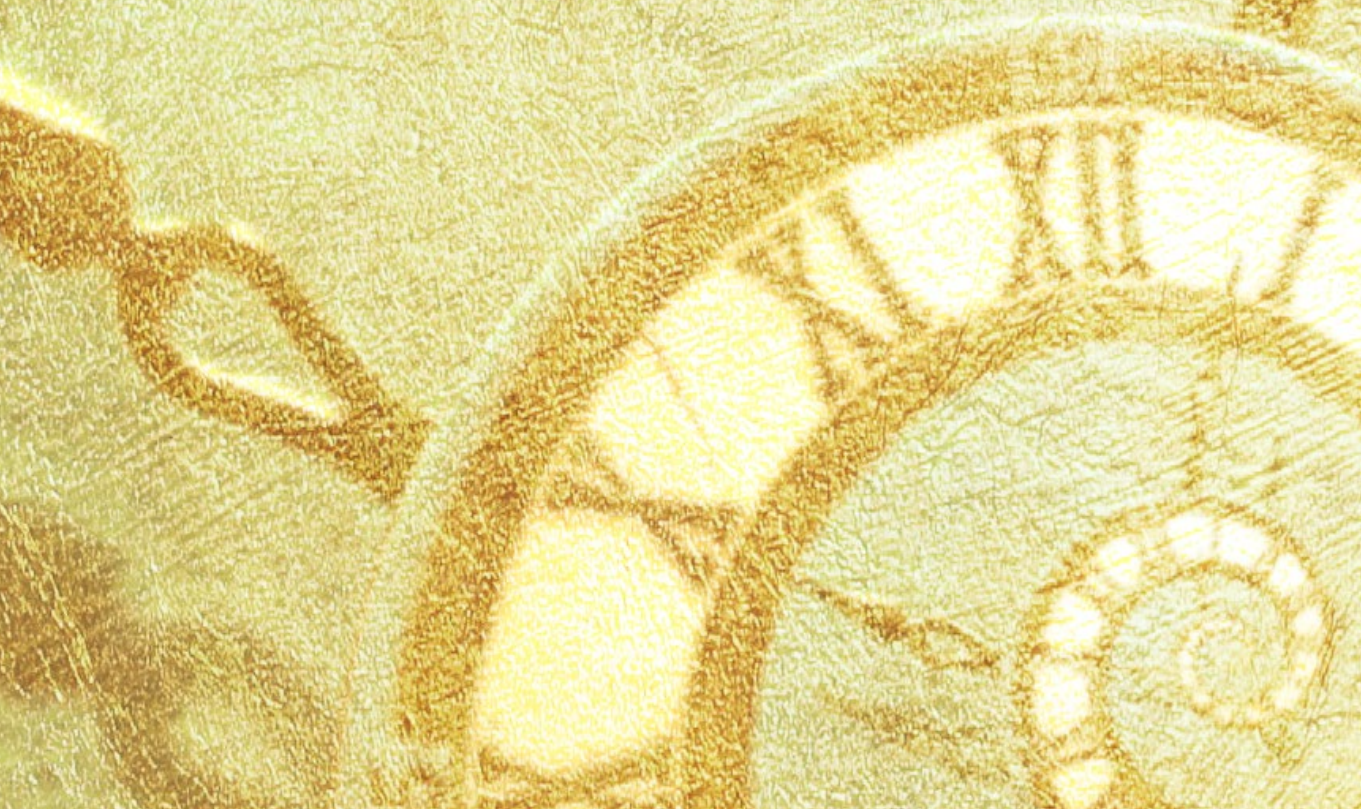
Patronem projektu Historické reflexe je Ing. Jaroslav Lobkowicz.

Nad koncertem pro Zelenou horu u Nepomuka převzal záštitu hejtman Plzeňského kraje Rudolf Špoták.

Nad koncertem Ve znamení tří deklarací převzal záštitu místopředseda Senátu Parlamentu České republiky Ing. Tomáš Czernin.

Nad koncertem k připomenutí osobnosti kardinála Josefa Berana převzali záštitu biskup plzeňský Mons. Tomáš Holub a primátor města Plzně Mgr. Roman Zarzycký.

| K a l e n d á r i u m

2023

Pocta Bedrníkovi aneb Za svobodu slova a myšlení

7. února 2023 / 15:00 / Památník Terezín

15:00 pietní vzpomínka

16:00 komponovaný pořad

Památník Terezín, České noneto

a Zdeněk Hazdra (průvodní slovo)

Koncert pro Zelenou horu

19. srpna 2023 / 20:00 / Klášter u Nepomuka

Filmové evergreeny

aneb Hudba stříbrného plátna

Plzeňská filharmonie a Paměť národa

Ve znamení tří deklarací

**22. září 2023 / 14:00–20:00 / Senát
Parlamentu ČR**

Plzeňská filharmonie, Senát Parlamentu ČR
a česká šlechta

Koncert při příležitosti otevření Památníku holokaustu Romů a Sintů v Letech u Písku

2. polovina roku 2023 / Lety u Písku

Muzeum romské kultury a Plzeňská filharmonie

2024

Pocta Bedrníkovi aneb Za svobodu víry a svědomí

7. února 2024 / 15:00 / Památník Terezín

15:00 pietní vzpomínka

16:00 komponovaný pořad

Památník Terezín, České noneto

a Zdeněk Hazdra (průvodní slovo)

Hold kardinálu Josefu Beranovi

**29. května 2024 / 19:00 / katedrála
sv. Bartoloměje v Plzni**

Plzeňská filharmonie

a Biskupství plzeňské

Zámek v proměnách času

**22. června 2024 / 17:00 / zámecký park
v Křimicích**

Plzeňská filharmonie a rodina Lobkowiczů

| Úvodní slovo

Mgr. Martin Baxa

ministr kultury České republiky

Vážení spoluobčané
a příznivci Plzeňské filharmonie,

hudba a Historické reflexe. Spojení nevšední, v časech, které nyní žijeme, však zvlášť naléhavé. V podání Plzeňské filharmonie je pak toto téma zárukou a jistotou nových úhlů pohledu, otázek i další inspirace.

Samostatná koncertní řada, kterou Plzeňská filharmonie připravila, nabízí vybrané milníky soudobých dějin, jejichž připomínku umocní také pečlivě vybraná místa s nimi spojená. Na osobnosti i zásadní okamžiky, které formovaly naše i jen nedávné dějiny, nesmíme zapomenout. A nezapomínáme. Je dávnou pravdou, že kdo

zapomněl na minulost, je odsouzen k jejímu opakování v budoucnu.

Naše země si dějiny několikrát zopakovala. Zároveň se však vždy objevili hrdinové, na které jsme dodnes pyšní, ke kterým vzhlížíme, s jejichž konáním poměříme to naše současné. Dělají nás i svět okolo lepšími. Držím projektu Historických reflexí palce a těším se na viděnou a na slyšenou!

Martin Baxa

Ing. Vladislav Vilímec

senátor Parlamentu České republiky
a předseda Správní rady
Plzeňské filharmonie, o.p.s.

Vážení posluchači,

historie je vždy zdrojem poučení. Je proto velmi důležité, že se Plzeňská filharmonie po vzoru některých zahraničních symfonických těles rozhodla věnovat její reflexi a připomenout v toku času významné i smutnější okamžiky. Platí, že kdo nezná historii, je odsouzen ji opakovat.

Zapomnění a z toho vyplývající rezignace či společenská pasivita bývají živnou půdou pro vytváření atmosféry zpochybňování individuálních svobod a demokratických hodnot. Se vznikem naší novodobé státnosti se sice někdy mnohé věci

z dávnější historie idealizovaly, ale o to více musíme dbát na důslednou reflexi významných momentů a osobností novodobých dějin. Právě tyto okamžiky utvářejí kulturní bohatství země a naše společné zkušenosti. A z kulturní tradice a společenských pohybů těží i hudba. Ostatně umělci ke své tvůrčí činnosti vždy potřebovali myšlenkovou svobodu, kterou si často i proti vůli mocných dokázali vybojovat.

Vladislav Vilímec

Mgr. Lenka Kavalová

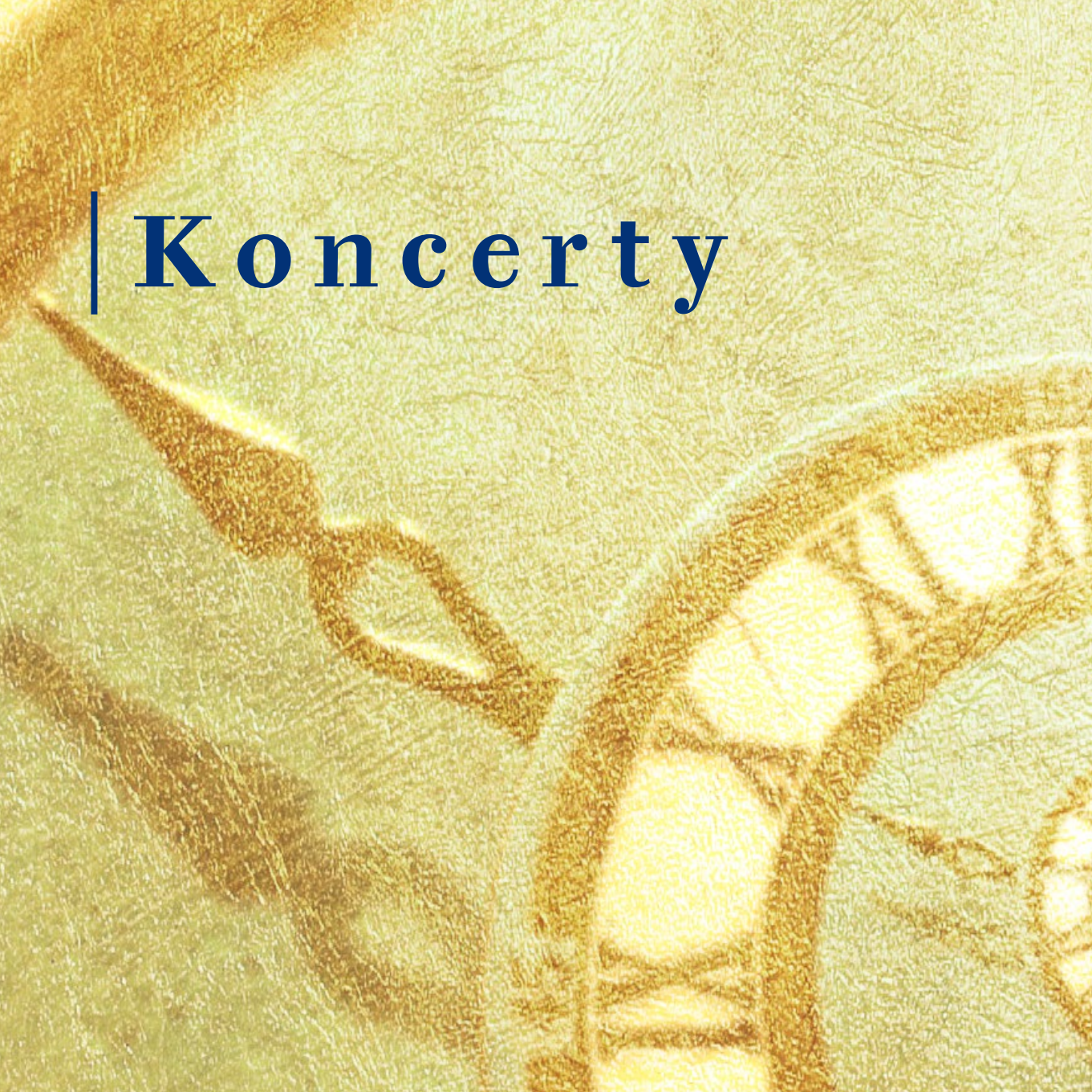
ředitelka Plzeňské filharmonie, o.p.s.,
festivalu Smetanovské dny
a Kruhu přátel hudby

Vážení milovníci hudby a historie,

minulost je hlubokou studnicí poznání a nabízí řadu podnětů k zamyšlení: o výzvách a úskalích, úspěších i zklamáních, radostech i tragédiích, které naši předkové prožívali, jimž čelili a k nimž museli zaujmout určitý postoj. Zároveň mnohé fenomény historie jsou stále živé a vyvolávají zájem, nejednou naplněný emocemi a rozporuplnými reakcemi. A ačkoliv si to nejsme schopni či ochotni vždy připustit, ovlivňují i naše smýšlení, jednání a rozhodování. Na některá taková témata se zaměřuje koncertní řada Historické reflexe. Jsem

přesvědčena, že naše společnost se nesmí bát kritické a předsudky nezatížené diskuse o tématech, která mohou být jak inspirativní, tak i nepříjemná či nepohodlná. V tomto smyslu bych si přála, aby náš vztah k minulosti byl otevřenější. Budeme-li toho schopni, prospěje to nejen naší přítomnosti, ale i lepší budoucnosti.

Lenka Kavalová

| **K o n c e r t y**

2022/2023

2023/2024

Pocta Bedrníkovi aneb Za svobodu slova a myšlení

7. února 2023 / 15:00 / Památník Terezín

15:00 pietní vzpomínka (na místě popraviště)

16:00 komponovaný pořad (předsálí kina Malé pevnosti)

Ve spolupráci Památníku Terezín a Plzeňské filharmonie

Účinkují:

České noneto a Zdeněk Hazdra (průvodní slovo)

Ve středu 7. února 1945 byl v terezínské Malé pevnosti popraven hrabě Zdeněk Bořek-Dohalský: novinář Lidových novin, stoupenec Masarykova Československa a výrazná postava protinacistického odboje. Od roku 2020 je tento den součástí kalendária vzpomínkových akcí pořádaných Památníkem Terezín.

K témuž datu se váže i spolupráce s Plzeňskou filharmonií. Čtvrté pokračování „Pocty Bedrníkovi“ připomene nejen pohnuté osudy rodu Dohalských, ale přinese rovněž ohlédnutí za životními příběhy dalších žurnalistů, které nacisté pro jejich postoje perzekvovali a věznili právě v prostorách Malé pevnosti v Terezíně.

Během komponovaného pořadu zazní také Nonet g moll, který v sobě nese mimořádnou symboliku. Autor, plzeňský rodák, skladatel, legionář a též účastník odboje za druhé světové války Rudolf Karel (1880–1945), jej zkomponoval v prostředí pankrácké vazební věznice, kde nacisté zadržovali i jeho přítele Zdeňka Bořka-Dohalského. Svoji poslední skladbu, dedikovanou Českému nonetu, dokončil 6. února 1945 – tedy v den Dohalského transportu do Terezína. Vzápětí byl do terezínské Malé pevnosti převezen i Rudolf Karel. Zde se dověděl o popravě hraběte Dohalského. A za necelý měsíc (6. března) rovněž on v těchto místech našel smrt.

Kdo byl hrabě Zdeněk Bořek-Dohalský alias „Bedrník“?

Čtenáři prvorepublikových Lidových novin se od konce dvacátých let setkávali s články podepsanými zkratkou „zbd“. Objevovala se pod zprávami z parlamentního prostředí, glosami, sloupky a fejetony zachycujícími nejen politický život a jeho protagonisty, ale i kulturní dění, včetně uměleckých osobností, a v neposlední řadě Domažlicka, rodného kraje autora. Výše uvedené iniciály patřily Zdeňkovi Bořku-Dohalskému, potomku staro-

Zdeněk Bořek-Dohalský (1900–1945)

(zdroj: rodinný archiv Marie Bořek-Dohalské)

bylého šlechtického rodu, člověku s romantickou duší, vyznavači krás života, oblíbenému společníkovi – a především přesvědčenému demokratovi a vlastenci.

Po mnichovských událostech a nacistické okupaci českých zemí se okamžitě zapojil do odboje. Přivedla ho do něj víra v československou státní ideu a Masarykův odkaz, který lze vyjádřit parafrází prezidentova výroku, že i ty nejlepší ideály, nemají-li zůstat pouze na papíru, musí hájit lidé činní.

Pod krycími jmény Halík či Bedrník vytvářel (z pověření exilového prezidenta Edvarda Beneše) spojení mezi domácím odbojem, protektorátní vládou a exilovou vládou v Londýně. Udržoval osobní kontakt se státním prezidentem Emilem Háchou a premiérem Aloisem Eliášem. Informace a prohlášení, jež se mu podařilo od nich získat a odeslat do Londýna, napomáhaly v očích spojenců protihitlerovské koalice legitimizovat úsilí Edvarda Beneše o obnovu Československa. Gestapo nakonec toto spojení odhalilo a 21. října 1941 Dohalského

zatklo. Stalo se tak necelý měsíc po příchodu zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha do Prahy a zatčení Aloise Eliáše. Tři a půl roku strávil Zdeněk Bořek-Dohalský za zdmi pankrácké věznice – až do osudného 6. února 1945, kdy byl transportován do Malé pevnosti v Terezíně a druhého dne ráno popraven.

V Památníku Terezín jsou dochovány některé části oděvu, které měl Zdeněk Bořek-Dohalský na sobě v den popravy.

(zdroj: Památník Terezín)

diplomat, spisovatel a básník
František Bořek-Dohalský (1887–1951)

(zdroj: rodinný archiv Marie Bořek-Dohalské)

Perzekuci neunikli ani Zdeňkovi bratři. Arcibiskupský kancléř a svatovítský kanovník Antonín Bořek-Dohalský zahynul v září 1942 v Osvětimi (ani ne tři měsíce po svém zatčení). Z bratrské trojice Dohalských přežil válku po téměř tříletém věznění v koncentračním táboře Dachau pouze diplomat František. Tím ale útrapy rodu Dohalských neskončily. Záhy po nastolení komunistické diktatury byl Zdeňkův synovec Jiří, právník

kněz Antonín Bořek-Dohalský (1889–1942)

(zdroj: rodinný archiv Marie Bořek-Dohalské)

působící v Kanceláři prezidenta republiky, odsouzen ve vykonstruovaném procesu k 17 letům odnětí svobody. Anna, vdova po legendárním „Bedrníkovi“, odešla v témže čase do amerického exilu, odkud se vrátila zpět do vlasti až po pádu komunistického režimu v roce 1989. Dočkala se i uznání zásluh svého muže v podobě Řádu Tomáše Garrigua Masaryka II. třídy (1992).

| Koncert pro Zelenou horu

19. srpna 2023 / 20:00 / Klášter u Nepomuka

**Filmové evergreeny aneb Hudba stříbrného plátna
Plzeňská filharmonie a Paměť národa**

Účinkují:

Chuhei Iwasaki: dirigent

Plzeňská filharmonie

Když se řekne Zelená hora, většina lidí si hned vybaví Santiniho poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou. Pokud už přijde řeč na Zelenou horu u Nepomuka, velká část veřejnosti si ji spojí s filmovou adaptací knihy Miloslava Švandrlíka Černí baroni. Avšak byla by velká škoda vnímat

toto památné místo jen takto zúženým pohledem a zapomínat na řadu fenoménů naší starší i nedávné historie, které se k němu váží: ať už se jedná o osobnost svatého Vojtěcha, ustavení Jednoty zelenohorské, nalezení Rukopisu zelenohorského, působení slavných šlechtických rodů Šternberků, Colloredo-Mannsfeldů

či Auerspergů anebo devastaci zámeckého areálu nejprve armádou nacistickou a následně komunistickou.

Od roku 1992 je zámek Zelená Hora ve vlastnictví obce Klášter, která pro něj hledá vhodné využití. V poslední době se především díky aktivitě Plzeňského kraje snad přece jen začalo blýskat na lepší časy, avšak cesta k opravě zámku a jeho plnohodnotnému otevření bude velmi náročná a dlouhá. Proto se Plzeňská filharmonie rozhodla ve spolupráci s Pamětí národa, obcí Klášter a městem Nepomuk výše uvedený záměr podpořit a ve veřejnosti tak oživit i povědomí o Zelené hoře jako místě s neopakovatelným *geniem loci*, kudy kráčely dějiny českých zemí a kde naši předkové zanechali nesmazatelné stopy, které stojí za to objevovat.

zámek Zelená Hora

(zdroj: foto Milan Demela)

Slovo partnera

Rudolf Špoták

hejtman Plzeňského kraje

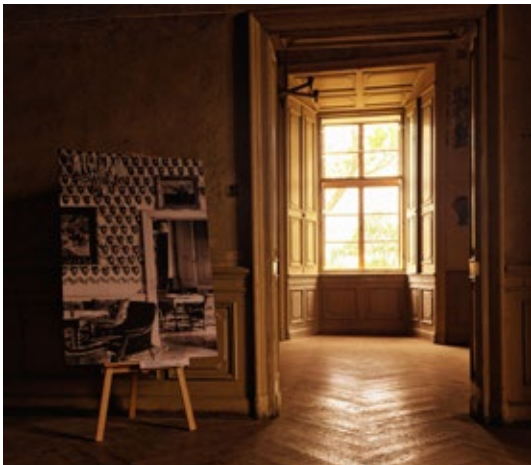
Proč je podle vás důležité připomínat si takovéto události a osobnosti naší novodobé historie?

Odpovím vám slovy britského spisovatele George Orwella: „Kdo ovládá minulost, ovládá budoucnost. Kdo ovládá přítomnost, ovládá minulost.“ Nazývejme vše, co se v minulosti událo a děje, správnými pojmy. Čiňme správné závěry a připomínejme osobnosti i minulé události tak, abychom nežili ve lži a mohli zajistit mladším generacím a svým potomkům kvalitní budoucnost. Historie bývá přece jenom nevyzpytatelná. Ráda občas škodolibě opakuje činy, kterých se kdy lidé dopustili, a my jsme tu od toho, abychom se z nich poučili a vyvarovali se jejich opakování. A to je i důvod, proč by měly vzniknout v zámku Zelená

Hora u Nepomuku, známému z románu a filmu Černí baroni, expozice připomínající perzekuce církví a lidí za komunismu, pomocné technické prapory, šlechtické rody tohoto bývalého panství, Rukopis zelenohorský a také svatého Jana Nepomuckého. A samozřejmě i kreslíře Jiřího Nepraktu a spisovatele Miloslava Švandrlíka.

Proč se Plzeňský kraj rozhodl podniknout kroky, které by měly vést k revitalizaci zámku Zelená Hora?

Důvodů je hned několik a souvisí i s první vaší otázkou. Chceme uchovat tuto významnou kulturní památku dalším generacím a napomoci zajištění jejího adekvátního funkčního využití v podobě celoročního zpřístupnění veřejnosti. Vždyť patří k dlouhodobým cílům turistů a její potenciál je obrovský! Jsem přesvědčen, že zde může vzniknout pozoruhodné místo setkávání propojující minulost s přítomností. Místo, které odkazuje na duchovní hodnoty, symbolizuje vztah člověka k Bohu i přírodě a vybízí k nutnosti pečovat o krajinu. Rádi bychom, aby byl areál otevřen také dalším uživatelům s odpovídajícími záměry, například univerzitám a různým vzdělávacím a výzkumným organizacím, ve formě umístění jejich detašovaných pracovišť anebo ke konání domácích i zahraničních workshopů a konferencí.

zámek Zelená Hora
(zdroj: foto Zelenahora.cz)

| Ve znamení tří deklarací

**22. září 2023 / 14:00–20:00 / historické prostory
a Valdštejnská zahrada Senátu Parlamentu České republiky**

Plzeňská filharmonie, Senát Parlamentu ČR a česká šlechta

Komponovaný program připomene osudy šlechty v časech ohrožení Československé republiky nacistickým Německem. Koncertu Plzeňské filharmonie bude předcházet konference a vernisáž výstavy *Ve znamení tří deklarací*, která přibližuje projevy sounáležitosti představitelů šlechty se zemí a českým národem.

14:00–16:00 konference

Hlavní sál Valdštejnského paláce

16:00–17:00 vernisáž výstavy

„Ve znamení tří deklarací“

Chodba místopředsedů

17:30–18:30 koncert

Valdštejnská zahrada (Sala terrena)

Plzeňská filharmonie pod taktovkou svého šéfdirigenta Chuheie Iwasakiho zahraje díla Antonína Dvořáka, Bedřicha Smetany, Leoše Janáčka a dalších. Sólově vystoupí koncertní mistryně Plzeňské filharmonie Hana Hložková a Olga Alicja Osmolińska.

Vztahy českých občanských kruhů a šlechty v moderní době zatěžovaly četné předsudky a animozity. Proto může mnohé překvapit, že se v řadách české zemské šlechty zformoval tábor těch, kteří se postavili na obranu státu. Kromě toho se identifikovali i s českým národem a byli ochotni nést jeho úděl tváří v tvář nacistické agresi. Tento svůj postoj dali najevo velmi viditelně, a to dokonce třikrát – v letech 1938 a 1939 zformulovali celkem tři deklarace, které adresovali nejprve prezidentu Edvardu Benešovi a pak prezidentu Emilu Háchovi. Dne 17. září 1938, tedy necelé dva týdny před mnichovským diktátem, se z iniciativy Zdenko Radslava Kinského dostavila na Pražský hrad skupina 12 šlechticů, kteří veřejně vyjádřili odhodlání bránit územní integritu státu. Učinili tak prostřednictvím prohlášení, které přečetl František Kinský a jehož znění sepsal Karel VI. Schwarzenberg. Kromě výše jmenovaných mužů se jednalo o Jana Adolfa Lobkowicze, Zdeňka Kolowrata-Krakowského-Libštejnského, Rudolfa Theobalda

Senát Parlamentu
České republiky

(zdroj: [foto commons.wikimedia.org/wiki/krokodyl](https://commons.wikimedia.org/wiki/krokodyl))

Hrabě Zdenko Radslav Kinský (vlevo) společně se svými nevlastními syny Karlem (vpravo) a Františkem ze Schwarzenbergu (na snímku v uniformách československé armády se svojí matkou Eleonorou) patřili k hlavním protagonistům prohlášení české šlechty.

(zdroj: foto Zdenka Radslava Kinského, rodinný archiv Tamary Kinské † 2019; foto Karla a Františka Schwarzenbergových, Schwarzenberský archiv Murau)

Czernina, Leopolda Sternberga, Weikharda Colloredo-Mannsfelda, Františka Jindřicha Dobrzenského, Hugo Strachwitze, Karla Belcrediho a Karla Parishe. Zanedlouho, již v období tzv. druhé republiky (24. ledna 1939), přijal na Hradě obdobnou delegaci tvořenou 12 zástupci české šlechty prezident Emila Hácha. Nositelé starobylých jmen opět prostřednictvím svého „stařešiny“ Františka Kinského vyslovili „vůli plnití všechny své povinnosti“. Projev uzavřeli slibem: „Nemůžeme se zříci naděje, že naši vlasti jsou souzeny lepší dny, ale nechť stane se cokoli, přidržíme se věrnosti, kterou jsme zavázáni vlasti svých předků.“ Hácha tento akt české šlechty ocenil a vyzdvihl její dějinný význam pro národ, když konstatoval: „Staré rody, které vzešly z našeho národa a zůstaly mu věrné, byly a jsou živým důkazem, že náš národ již před staletími dosáhl vysokého stupně civilisace.“

V září 1939 vstoupila šlechta do veřejného dění dalším nesamozřejmým činem. V situaci, kdy nacisté pohlíželi na aristokracii českých zemí jako na německou, respektive na její představitele vyvíjeli tlak, aby se přihlásili k německé národnosti, proklamovalo více než 80 šlechticů pocháze-

Mluvčím šlechtických delegací v září 1938 a v lednu 1939 byl hrabě František Kinský z Kostelce nad Orlicí.

(zdroj: rodinný archiv Františka Kinského)

jších z 33 rodů svoji příslušnost k českému národu. Národnostní prohlášení šlechty z větší části sepsal František Schwarzenberg a předal státnímu prezidentu Emilu Háchovi.

Zároveň je třeba konstatovat, že se jednalo o názory, které reprezentovaly smýšlení pouze asi jedné třetiny šlechty. Většina aristokratů z českých zemí se přikláněla k německví, přičemž mnozí z nich otevřeně podporovali sudetoněmecké hnutí a nacistickou politiku směřující ke zničení Československa. Avšak o to více si jednání těch šlechticů, kteří se postavili za obranu státu a přihlásili se k češství, zaslouží pozornost i obdiv. Ostatně toto rozhodnutí mělo pro jednotlivé osobnosti urozeného původu a pro jejich rodiny neblahé důsledky. Na jejich majetky nacisté uvalili nucenou správu nebo je rovnou konfiskovali. Několik šlechticů bylo za své protinacistické postoje a aktivity uvězněno, někteří v důsledku toho zemřeli, či dokonce byli popraveni.

Všechny tři deklarace české šlechty podpořil i hrabě Rudolf Theobald Czernin z Dymokur, dědeček současného senátora Tomáše Czernína.

(zdroj: rodinný archiv Tomáše Czernína)

Slovo partnera

Ing. Tomáš Czernin

**místopředseda Senátu Parlamentu
České republiky**

V letošním roce si připomínáme 85. výročí první deklarace české šlechty. Dne 17. září 1938 proběhla u prezidenta Edvarda Beneše audience 12 zástupců z jedenácti šlechtických rodů, během které tito reprezentanti šlechty vyjádřili sounáležitost s naším státem. Plně si totiž uvědomovali nebezpečí, jemuž bylo Československo vystaveno ze strany nacistického Německa. Tehdy prezidentu Benešovi zdůraznili i svoji rodovou povinnost hájit celistvost hranic zemí Koruny české a také přání zachovat společné území jak pro české Němce, tak pro Čechy v souladu se zásadami křesťanství,

které by udržely pořádek a vzdělanost v zemi. Jedním z představitelů šlechty, jenž se této audience zúčastnil, byl můj dědeček Rudolf Theobald Czernin.

Chtěl bych konferencí a výstavou v Senátu veřejnosti přiblížit aktivity české šlechty ve prospěch českého státu. Koncert Plzeňské filharmonie v prostorách barokní zahrady Valdštejnského paláce bude jistě pohlazením po duši všem posluchačům.

Koncert při příležitosti otevření Památníku holokaustu Romů a Sintů v Letech u Písku

2. polovina roku 2023 / Lety u Písku

Muzeum romské kultury a Plzeňská filharmonie

*Program a termín budou upřesněny v průběhu roku
2023 na webových stránkách Plzeňské filharmonie
(www.plzenskafilharmonie.cz).*

Lety u Písku – Památník holokaustu Romů a Sintů v Čechách

Vybudování Památníku holokaustu Romů a Sintů v Letech u Písku završuje dlouholeté úsilí o důstojné uctění památky obětí tzv. cikánského tábora, který se v těchto místech nacházel v období druhé světové války. Tento záměr je výsledkem neustávající aktivity a nasazení přeživších, pamětníků, odborníků a představitelů občanského i politického života.

Na území protektorátu Čechy a Morava existovaly dva tzv. cikánské tábory: kromě Letů u Písku ještě v Hodoníně u Kunštátu na Moravě. Byly zřízeny v srpnu 1942 na místě původních kárných pracovních a později sběrných táborů. V neutěšených životních podmínkách zde byli drženi nejen muži, ale také ženy, děti, staří a nemocní lidé. Jednalo se o přestupní stanici před transportem do koncentračního a vyhlazovacího tábora Auschwitz II-Birkenau. Tímto táborem prošlo více než 22 000 Romů, z nichž téměř 20 000 nepřežilo. Romové z protektorátu přitom tvořili druhou nejpočetnější skupinu. Ostatně z koncentračních táborů a dalších represivních zařízení se po porážce nacistic-

kulturní památka Lety
(zdroj: Muzeum romské kultury)

kého Německa vrátilo jen necelých 600 českých a moravských Romů. Pokud jde o tábor v Letech u Písku, za dobu jeho fungování (1942–1943) zde bylo vězněno přibližně 1 300 osob, z toho 326 zemřelo – většinou děti. Celkový počet romských obětí nacismu v Evropě je odhadován na 300 000–500 000.

Projekt Památníku holokaustu Romů a Sintů v Čechách dosahuje mezinárodního významu a propojuje již existující kulturní památku Lety s místem bývalého tábora, kde se ještě donedávna nacházel objekt velkokapacitního vepřína. Součástí projektu je i nové návštěvnické centrum se zázemím pro veřejnost. Návštěvníci všech generací tak budou mít možnost seznámit se s expozicí mapující historii tábora a účastnit se vzdělávacích programů. Tento počín představuje další důležitý krok v procesu vyrovnávání se naší společnosti s nedávnou minulostí, neboť otevírá jednu z jejích dlouho opomíjených a bolavých kapitol.

Zdroj:

<https://www.rommuz.cz/cs/lety-u-pisku/o-pamatniku/projekt-lety-u-pisku-pamatnik-holokaustu-romu-a-sintu-v-cechach/>

<https://www.rommuz.cz/cs/lety-u-pisku/historie/predvalecna-doba-a-obdobi-valky/>

dobová fotografie 1942–1943
(zdroj: Muzeum romské kultury)

dobová fotografie 1942–1943
(zdroj: Muzeum romské kultury)

bývalý objekt velkokapacitního vepřína na místě
sběrného tábora
(zdroj: Muzeum romské kultury)

demolice vepřína, 2022
(zdroj: Muzeum romské
kultury)

pietní akt, Památník Lety
(zdroj: Muzeum romské kultury)

vizualizace projektu
Památník Lety
(zdroj: Muzeum romské
kultury)

Slova partnerů

PhDr. Jana Horváthová

ředitelka Muzea romské kultury v Brně

Vysoce oceňuji přístup Plzeňské filharmonie, jež v rámci koncertní řady Historické reflexe chystá i koncert pro slavnostní otevření památníku v Letech u Písku. Významné hudební těleso tak reflektuje úspěšné završení skoro třicetiletého zápasu potomků přeživších i aktivistů nejen o paměť místa tragických dějů, ale podporuje tak i legitimní snahu o společenskou reflexi dosud vytěšňovaného tématu genocidy našich původních Romů a Sintů v době protektorátu. Genocidy, která započala na našem území, byť k jejímu završení došlo v Osvětimi a jinde.

PhDr. Jan Roubínek

ředitel Památníku Terezín

Památník Terezín považuje za svoji velkou poctu opět spolupracovat s Plzeňskou filharmonií, tak jako tomu již bylo několikrát v letech minulých. Její spolupráce s naší paměťovou institucí opět svědčí o tom, jak důležitá je nejen prezentace samotných hudebních děl, ale rovněž přiblížení prostředí, v němž vznikala, a revolučních a často tragických okamžiků našich dějin, jež často tato hudba provázela. Koncertní řada Historické reflexe, která bude našimi plzeňskými přáteli v letech 2023–2024 představena, tak symbolicky propojí hned několik významných míst, která se zapsala do naší novodobé historie.

Mikuláš Kroupa

ředitel POST BELLUM

Hraji na klarinet od svých deseti let. Můj nedostatečný nátlak způsoboval pazvuky, jež za normalizace obtěžovaly mladé studenty filozofie, kteří se v osmdesátých letech scházeli pravidelně s tátou, signatářem Charty 77, na bytových seminářích u nás doma a četli Platona a Patočku. Když jsme v roce 2001 založili Paměť národa, hrál jsem balkánský šraml a klezmer v kapele Ahmed má hlad. Znělku pro Příběhy 20. století složil můj bratr Matěj, absolvent HAMU. Koneckonců i můj další mladší bratr Martin, který se mnou vede Paměť národa, má za sebou studium violy na HAMU. Paměť národa je nejen největší evropskou

sbírkou příběhů, ale jediným oral history projektem na světě se svým hudebním designem – znělkou složenou z pěti tónů.

Paměť národa obsahuje přes patnáct tisíc zdokumentovaných příběhů, stovky z nich vypráví hudebníci. Desítky pamětníků nám během vyprávění ve studiu zazpívalo. Tak třeba filozof Pavel Oliva zanotoval melodii písně, kterou si zpívali dvacetiletí židé mířící vlakem do Terezína. Hudba a historie patří k Paměti národa. Děkuji moc, těším se!

Pocta Bedrníkovi aneb Za svobodu víry a svědomí

7. února 2024 / 15:00 / Památník Terezín

15:00 pietní vzpomínka

(na místě popraviště)

16:00 komponovaný pořad

(předsálí kina Malé pevnosti)

Ve spolupráci Památníku Terezín
a Plzeňské filharmonie

Účinkují:

Roman Janál: baryton

České noneto

Zdeněk Hazdra: průvodní slovo

Jedná se již o páté setkání věnované památce hraběte Zdeňka Bořka-Dohalského, jehož život 7. února 1945 ukončily výstřely popravčí čety v terezínské Malé pevnosti. Tentokrát se pozornost zaměří na příběh Zdeňkova bratra Antonína, vlasteneckého kněze, jenž byl po

krátké internaci v Terezíně v létě 1942 odeslán do Osvětimi, kde ho nacisté zavraždili. Komponovaný pořad rovněž připomene i osudy dalších duchovních, kteří za druhé světové války prošli Malou pevností Terezín.

Novinář i odbojář Zdeněk Bořek-Dohalský neboli „Bedrník“, jak znělo jedno z jeho krycích jmen. Na fotografii s manželkou Annou.

(zdroj: rodinný archiv Marie Bořek-Dohalské)

V životním příběhu Antonína Bořka-Dohalského (1889–1942) se prolínají jak osudy šlechty, tak i katolického kléru v dějinách české společnosti první poloviny 20. století. Z první sociální skupiny Antonín vzešel, do té druhé ho přivedly katolická výchova, ale především jeho zbožnost a víra. Vystudoval bohosloví na pražské teologické fakultě a na papežské univerzitě „De Propaganda Fide“ v Římě. Po kněžském svěcení v roce 1912 nastoupil na místo druhého kaplana v Boru u Tachova a poté jako kaplan v Příbrami. V září

1916 byl povolán do vojenské duchovní služby jako polní kurát (sloužil na východní frontě v Haliči a v různých vojenských posádkách v Čechách). Po skončení války se vrátil do Příbrami. K 1. říjnu 1921 byl jmenován administrátorem a od Nového roku 1922 farářem v nedaleké obci Hluboš.

kněz Antonín Bořek-Dohalský (1889–1942)
(zdroj: rodinný archiv Marie Bořek-Dohalské)

Zlomový okamžik jeho církevní dráhy nadešel 10. října 1924, kdy jej povolal pražský arcibiskup František Kordač a ustanovil svým sekretářem a ceremoniářem. V roce 1928 se stal čestným tajným komořím papeže Pia XI., o rok později pak skutečným arcibiskupským radou a kancléřem. Svatý otec jej též jmenoval sídelním kanovníkem metropolitní kapituly u sv. Víta na Pražském hradě. Jako kněz a zároveň prelát rytířského a špitálního Řádu sv. Lazara Jeruzalémského se věnoval pastorační a charitativní činnosti.

Byl přesvědčeným stoupencem demokratických hodnot a svobodného uspořádání společnosti. Politicky se přikláněl k prezidentu Masarykovi a při volbě jeho nástupce v roce 1935 se vyslovoval ve svém okolí pro Edvarda Beneše – tedy pro kontinuitu Masarykova prezidentství. V protektorátních časech mu tyto postoje nacisté rádi připomenuli. Dne 5. června 1942, krátce po atentátu na Reinharda Heydricha, byl zatčen a s doložkou „návrat nežádoucí“ poslán do Osvětimi. Zde nevydržel nelidské zacházení. Jeho pozemská pouť se uzavřela 3. září téhož roku.

Arcibiskupský kancléř
Antonín Bořek-Dohalský
(1889–1942), na fotografii
vpravo s Palladiem (jedním
z důležitých symbolů
ochrany české země), když
je převáženo v roce 1939
ze Staré Boleslavi do Prahy.

(zdroj: rodinný archiv Marie
Bořek-Dohalské)

Pocta Bedrníkovi, 6. 2. 2020,
pietní vzpomínka na místě
popraviště, Památník
Terežín.

(zdroj: foto Ondřej Petržílka)

Hold kardinálu Josefu Beranovi

29. května 2024 / 19:00 / katedrála sv. Bartoloměje v Plzni

Plzeňská filharmonie a Biskupství plzeňské

Koncert při příležitosti 55. výročí úmrtí jedné z nejvýraznějších osobností římskokatolické církve minulého století – 33. arcibiskupa pražského a primase českého, politického vězně i exulanta a v neposlední řadě plzeňského rodáka Josefa kardinála Berana.

Antonín Dvořák:

Biblické písně, op. 99

Bohuslav Martinů:

Polní mše, H 279

Účinkují:

Roman Janál: baryton

Chuhei Iwasaki: dirigent

Plzeňská filharmonie

Josef kardinál Beran (1888–1969)

Arcibiskup pražský a primas český Josef kardinál Beran prožil své mládí v Plzni, kde se narodil 29. prosince 1888 jako prvorozený ze sedmi dětí do učitelské rodiny. Jeho matka pocházela z umělecké rodiny Lindauerových

a otec z dělnického prostředí. Do církve byl přijat v katedrále sv. Bartoloměje. Po složení maturitní zkoušky na plzeňském gymnáziu odjel na studia teologie do Říma. Zde byl v roce 1911 vysvěcen na kněze a o rok později získal doktorát z teologie. Po návratu v létě

1912 sloužil v katedrále sv. Bartoloměje českou primici. Další část života prožil především v Praze, kde se kromě pastorace věnoval sociálně slabým a potřebným. Od roku 1929 začal vyučovat na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy a v létě 1933 se stal rektorem dejvického semináře. Během nacistické okupace se Josef Beran jako vlastenecky smýšlející kněz dostal do hledáčku německé tajné policie. Krátce po atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha jej 6. června 1942 zatkl gestapo. Následně prošel věznicí na Pankráci a Malou pevností v Terezíně, odkud byl transportován do Dachau. Tam se také dočkal 29. dubna 1945 osvobození. Po válce působil opět ve funkci rektora, a sice až do listopadu 1946, kdy jej papež Pius XII. jmenoval arcibiskupem pražským. Konsekrován byl 8. prosince 1946 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. V této funkci navštívil v roce 1947 rodnou Plzeň, kde ho uvítalo zaplněné náměstí Republiky.

V čele domácí římskokatolické církve stál i po Únoru 1948 a statečně odolával pokusům komunistů o její ovládnutí. Nakonec se 19. června 1949 ocitl v internaci, v níž prožil pod stálým dozorem StB dlouhých 16 let.

arcibiskup Josef Beran
(1888–1969)

*(zdroj: Arcibiskupství
pražské)*

V únoru 1965 byl vyhoštěn do římského exilu bez možnosti návratu. Stalo se tak v souvislosti s jeho jmenováním kardinálem. Představitelé komunistického režimu mu umožnili vycestovat s podmínkou, že se do své země již nevrátí. Výměnou za to nabídli, že místo kolaborujícího kapitulního vikáře bude pražskou arcidiecézi řídit biskup František Tomášek. Josef Beran upřednostnil zájem církve a osud vyhnance přijal.

V exilu vykonal mnohé pro naše krajany i katolíky za železnou oponou. Zemřel 17. května 1969 v Římě. Beranovy ostatky spočinuly v kryptě baziliky sv. Petra ve Vatikánu. Jejich repatriace se uskutečnila až v roce 2018. Naplnila se tak poslední vůle kardinála Berana. V průběhu oslav návratu jeho ostatků si český národ připomněl i Beranovy osobní kvality a postoje, které ho dostaly do konfliktu s totalitními režimy. Z těchto střetů vyšel jako morální autorita působící daleko za hranicemi své církve a vlasti.

Arcibiskup Josef Beran na návštěvě své rodné Plzně v roce 1947.
(zdroj: Danuše Brabcová)

Slova partnerů

Mons. Tomáš Holub

biskup plzeňský

Kardinál Beran byl svědkem a obětí dvou hrůzných totalit 20. století. Přes všechna bezpráví si vždy dokázal zachovat rovnou páteř a nikdy se nepřestal radovat ze života. Tím je pro nás inspirací a já věřím, že i přímluvcem u milosrdného Boha v nebi. Španělský filozof G. Santayana napsal větu, která vstoupila do širokého povědomí: „Ti, kteří si nepamatují minulost, jsou odsouzeni k tomu, aby si ji zopakovali.“ Představme si významné historické události jako tečky na nepřetržité přímce času, kdy vše se vším souvisí. Jsem velice vděčný Plzeňské filharmonii, že svými koncerty připomíná bolestné i radostné okamžiky naší novodobé historie.

Mgr. Roman Zarzycký

primátor města Plzně

Český národ má mnoho významných osobností, na které může být právem hrdý. Je naší milou povinností, ale i morálním úkolem, abychom si jejich činy a odkaz veřejně připomínali. Životní příběhy našich velikánů, často spojené s projevem odvahy a hrdinství, musíme uchovat pro další generace a ochránit je před upadnutím do zapomnění. Totiž i z velkých osobností vlastní historie je živ národ.

Zámek v proměnách času

22. června 2024 / 17:00 / zámecký park v Křimicích

Plzeňská filharmonie a rodina Lobkowiczů

Antonín Dvořák:

Slavnostní pochod, op. 54

Albert Franz Doppler:

Maďarská pastorální fantazie pro flétnu a orchestr, op. 26

Ludwig van Beethoven:

Symfonie č. 5 c moll, op. 67 „Osudová“

Účinkují:

Chuhei Iwasaki: dirigent

Jakub Klögner: flétna

Plzeňská filharmonie

Koncert chce připomenout kulturní odkaz knížecího rodu Lobkowiczů i nelehké osudy jeho reprezentantů ve 20. století. A také upozornit na prostou, ale pravdivou skutečnost: že hodnotné věci se rodí a utvářejí po léta či staletí, avšak zničit je lze během velmi krátkého okamžiku. Osudy Lobkowiczů, v nichž se odráží historie českého státu, jsou toho názorným příkladem.

Lobkowiczové prosluli nejen jako vysocí státní úředníci, politici, diplomaté či důstojníci, ale též jako mecenáši umění. Například Josef František Maxmilián z Lobkowicz podporoval slavného Ludwiga van Beethovena, který mu věnoval řadu svých skladeb – i známou 5. symfonii zvanou „Osudová“.

Osudově a tvrdě zasáhly do životů Lobkowiczů totalitní režimy. V časech nacistické okupace zachoval rod Lobkowiczů věrnost českému národu, což mělo mimo jiné za následek uvalení nucené správy na jeho statky. Ty jen o několik let později znárodnili komunisté – včetně křimického zámku, který se za jejich vlády proměnil z kdysi krásné barokní stavby v ruinu. O revitalizaci zámku usiluje jeho stávající majitel Jaroslav Lobkowicz již bezmála třicet let...

Křimice, současnost
(zdroj: foto Zdeněk
Házdra)

Medailonek patrona

Jaroslav Lobkowicz

vládnoucí kníže a patron koncertní řady

Historické reflexe

Jaroslav, 14. vládnoucí kníže z Lobkowicz (16. 8. 1942 v Plzni) a patron koncertní řady Historické reflexe, odešel z Československa po jeho obsazení vojsky Varšavské smlouvy v srpnu 1968. Tento vyučený opravář televizí se usadil v Mnichově. Vystudoval elektrotechniku a pracoval pro firmu Siemens. Po roce 1989 se vrátil zpět do vlasti. Dlouhá léta působil v regionální i celostátní politice. Kromě jiného usiloval o lepší propojení České republiky s dalšími zeměmi Evropy. Rovněž byl členem meziparlamentární

Jaroslav Lobkowicz se ženou Elisabeth de Vienne a ředitelkou Plzeňské filharmonie Lenkou Kavalovou, která navštívila křimický zámek začátkem prosince 2022. (zdroj: foto Zdeněk Hazdra)

unie. V restituci mu bylo navráčeno komunisty zabavené hospodářství a též zničený zámek v Křimicích u Plzně, který postupně opravuje.

Více než čtyřicet let komunistické diktatury zanechalo na zámku, kde se nacházel například internát závodu Škoda Plzeň, dosud viditelné stopy devastace.

Jaroslav Lobkowicz přesto zůstává optimistou: „Každý den se podaří opravit určitá část a mám z toho radost. Když to takto bude pokračovat, tak mám na každý den po čtyřicet let zaručenu malou radost. To je přece krásná vyhlídka!“

zámek v Křimicích, historické foto (zdroj: rodinný archiv Jaroslava Lobkowicze), současné foto zámku (zdroj: foto Zdeněk Hazdra)

Závěrečné slovo

Mgr. Zdeněk Hazdra, Ph.D.

autor projektu **Historické reflexe**

Rád bych využil této příležitosti k osobnímu ohlédnutí. Od studentských let obdivuji spojení hudby a mluveného slova. Učarovaly mi pořady věnované velikánům české i světové historie v podání skvělého kytaristy Štěpána Raka a Alfreda Strejčka, herce s krásným a kultivovaným hlasem. Jejich vystoupení o J. A. Komenském či Karlu IV. patří k nezapomenutelným zážitkům jak pro svou vysokou uměleckou úroveň, tak schopnost oslovit a inspirovat diváky. I díky nim jsem si uvědomil, že historie není jen vědou, ale též uměním otevírajícím brány do nitra člověka, do světa jeho myšlenek, prožitků, přání, radostí i strastí, které se odrážejí v jeho chování a jednání – a tedy také v dějinách. Historikové a umělci jsou si v mnoha ohledech blízcí: zmíněné aspekty lidské společnosti dovedou reflektovat, a sice v kontextu dobových souvislostí i své přítomnosti. A v obou případech platí, že

vždy záleží nejen na obsahu, ale rovněž na formě sdělení.

Vážím si toho, že jsem s oběma interprety mohl realizovat řadu hudebně literárních představení právě s historickou tematikou a mnohému se od nich naučit. Stejně tak jsem vděčný ředitelce Plzeňské filharmonie Lence Kavalové, že mám to štěstí již několik let spolupracovat s tímto hudebním tělesem na projektech, jejichž posláním je upozornit na významné dějinné, a přitom stále aktuální fenomény. Plním si tím i své sny. Tato mimořádná koncertní řada je jedním z nich. Věřím, že zaujme co nejvíce posluchačů. A ještě jednou děkuji těm, kteří mě k jejímu vytvoření podnítili. Děkuji, Lenko, Alfredě a Štěpáne – za důvěru, inspiraci a přátelství.

České noneto

komorní soubor

České noneto je jedním z nejstarších komorních souborů na světě. Bylo založeno v roce 1924 studenty Pražské konzervatoře a v krátké době se stalo uznávaným interpretem klasického repertoáru, stejně jako nadšeným průkopníkem nové hudby. České noneto inspirovalo svou hrou a originálním nástrojovým obsazením vznik celé řady kompozic největších soudobých skladatelů, z nichž uvedme Prokofjeva, Lutosławského, Martinů a další.

Specifické nástrojové obsazení (housle, viola, violoncello, kontrabas a dechové kvinteto) nabízí takřka nevyčerpatelnou škálu barevných kombinací dosahujících bohatého zvuku komorního orchestru. Tímto umožňuje do repertoáru přirozeně zařazovat skladby od baroka po současnost, čímž se repertoár Českého noneta stává výjimečně bohatým a pestrým.

České noneto vystoupilo na mnohých významných mezinárodních hudebních festivalech: Salzburger Festspiele, Edinburgh, Montreux, Schleswig-Holstein, La Folle journée de Nantes, Festival de Música de Canarias, Pražské jaro a dalších.

Podniklo četná koncertní turné po státech Evropy (Německo, Rakousko, Velká Británie, Holandsko, Španělsko, Itálie, Francie), dále po Japonsku, státech Severní a Jižní Ameriky či Afriky a vystoupilo také na významných světových hudebních pódii: Vídeň Musikverein, Montreux Auditorium Stravinskij, Mnichov Herkulessaal, Auditorio de Zaragoza, Lyon Auditorium, Washington Library of Congress, Playhouse Vancouver či Dvořákova síň pražského Rudolfinu.

Bohatá diskografie Českého noneta je zaznamenána na pětáctiřiceti dlouhohrajících deskách a kompaktních discích firem Supraphon,

Panton a Harmonia Mundi. Za snímky natočené pro francouzské vydavatelství Praga Digital's, s celosvětovou distribuční sítí Harmonia Mundi, se kterým uzavřelo České noneto v roce 1995 exkluzivní smlouvu, obdrželo několik prestižních ocenění. Nahrávka s Nonetem Bohuslava Martinů obdržela od prestižního recenzního časopisu Répertoire v roce 1996 nejvyšší ocenění – 10 du Répertoire a v roce 2003 pak za nahrávky Beethovenových skladeb cenu Choc du Monde de la Musique. Pro Praga Digital's České noneto natočilo i skladby Brahmsovy, Mozartovy, Rousselovy, Prokofjevovy, Spohrový, Dvořákovy aj.

Členové:

Romana Zieglerová: housle

Jan Nykrýn: viola (host)

Simona Hečová: violoncello

David Pavelka: kontrabas

Jiří Skuhra: flétna

Lukáš Pavlíček: hoboj (host)

Aleš Hustoles: klarinet

Pavel Langpaul: fagot

Jiří Špaček: lesní roh

Plzeňská filharmonie

Plzeňská filharmonie je orchestrem vítaným nejen na koncertních pódiiích v České republice, ale i v prestižních sálech Evropy (Gasteig v Mnichově, Liederhalle ve Stuttgartu, Alte Oper ve Frankfurtu, Brucknerhaus v Linci, Stadhalle ve Vídni, Mercedes-Benz Arena v Berlíně, Tonhalle v Zürichu, koncertní sál Labské filharmonie nebo Rudolfinum a O2 aréna v Praze) a USA.

Jejími hosty byla během let celá řada renomovaných instrumentalistů, pěvců a dirigentů z domova i ze zahraničí (Tai Murray, Pascal Roge, Lilya Zilberstein, Juliane Banse, Sergej Nakarjakov, Anne Queffélec, Jeremy Menuhin, Gautier Capuçon, Thomas Oliemans, Xavier de Maistre, Ivan Ženatý a Igor Ardašev, Michaela Fukačová, Julian Pflugmann, Nikita Boriso-Glebsky nebo Gabriela Demeterová, v minulosti byli významnými hosty i Ramon Vargas, Montserrat Caballé a také řada vynikajících dirigentů, např.

sir Charles Mackerras, Václav Talich, Jiří Bělohlávek nebo Libor Pešek).

Pravidelnými nahrávkami pro Český rozhlas úspěšně pokračuje v tradici svého předchůdce, Plzeňského rozhlasového orchestru z let 1946–1993. Na svém kontě má také řadu reprezentativních CD, např. komplet s Rapsodiemi Antonína Dvořáka nebo souborné dílo pro violoncello a orchestr Bohuslava Martinů (Petr Nouzovský & Tomáš Brauner – cena Classic Prague Awards 2017 v kategorii Nahrávka roku). Posledními novinkami jsou CD vydaná agenturou Ars Produktion. Můžeme jmenovat CD se sopranistkou Karolínou Janů, dále CD se skladbami Ermanna Wolfa-Ferrariho (Alban Beikircher & Chuhei Iwasaki), které bylo nominováno na prestižní německou cenu Opus Klassik. I dosud poslední CD s názvem Japonsko-české inspirace se skladbami Akiri Ifukubeho

a Leoše Janáčka se setkává v renomovaných hudebních médiích s mimořádným ohlasem. Samotná Plzeňská filharmonie je držitelkou Umělecké ceny města Plzně za rok 2014, 2015 a 2017, významně se též podílela na realizaci projektu Plzeň – Evropské hlavní město kultury 2015. Od roku 2013 je pořadatelem mezinárodního mezioborového festivalu Smetanovské dny

a od roku 2021 také pořadatelem komorního cyklu Kruhu přátel hudby. Plzeňská filharmonie v projektu Muzikantská naděje nezapomíná ani na mladé talentované muzikanty, pro ty nejmenší je tu velmi oblíbený dětský klub Filharmoníček. Šéfdirigentem orchestru je od sezóny 2021/2022 Chuhei Iwasaki.

Plzeňská filharmonie, Chuhei Iwasaki

šéfdirigent Plzeňské filharmonie

Chuhei Iwasaki je český dirigent pocházející z Japonska – narodil se roku 1987 v Tokiu. Hru na housle studoval v letech 2003–2006 na tokijské konzervatoři Toho Gakuen, poté spolu s obory skladba a dirigování na Pražské konzervatoři. V dirigování, kterému se aktivně věnuje od roku 2012, se zdokonalil studiem na Akademii múzických umění v Praze. Od roku 2014 pedagogicky působí na Pražské konzervatoři a je šéfdirigentem Filmové filharmonie.

Chuhei Iwasaki spolupracuje s předními orchestry v České republice i na Slovensku (Symfonický orchestr Českého rozhlasu, PKF-Prague Philharmonia, Filharmonie Brno, Filharmonie Hradec Králové, Janáčkova filharmonie Ostrava, Štatna filharmonia Košice, Komorní filharmonie Pardubice, Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín

ad.), v roce 2018 se stal šéfdirigentem Moravia Brass Bandu, v sezóně 2022/2023 bude debutovat jako dirigent dalších orchestrů (Severočeská filharmonie Teplice, Orquesta Filarmonica de Malaga, Arthur Rubinstein Philharmonie Lodz) a v libereckém divadle F. X. Šaldy. Chuhei Iwasaki působí i v dalších divadelních orchestrech (v letech 2016–2019 Divadlo J. K. Tyla v Plzni, od roku 2019 Slezské divadlo v Opavě, nyní též pražské Hudební divadlo Karlín). V květnu 2018 debutoval s Filharmonií Hradec Králové na Mezinárodním hudebním festivalu Pražské jaro. Od roku 2020 pravidelně spolupracuje s festivalem Dvořákova Praha, Smetanova Litomyšl, se Svatováclavským hudebním festivalem a plzeňskými Smetanovskými dny. Od koncertní sezóny 2021/2022 je šéfdirigentem Plzeňské filharmonie.

Roman Janál
(zdroj: Plzeňská filharmonie)

Jakub Klögner
(zdroj: Plzeňská filharmonie)

Hana Hložková
(zdroj: Plzeňská filharmonie)

Olga Alicja Osmolińska
(zdroj: Plzeňská filharmonie)

PAMÁTNÍK TEREZÍN

národní kulturní památka

Otevřeno celoročně
www.pamatnik-terezin.cz

***Od vězněného bratra
pašovala zprávy
o komunistických lágrech.***

**paměť
národa**

I v nelehké době dokážeme být odvážní
a vzájemně se podporovat. Vyprávějí o tom příběhy
pamětníků, které natáčíme a kterým i pomáháme.

Přidejte se k nám na:

podporte.pametnaroda.cz

**památník
hodonín
u kunštátu**

**památník
lety
u písku**

**centrum
romů a sntů
v praze**

Navštivte Muzeum romské kultury a jeho pobočky.

rommuz.cz

Katedrála sv. Bartoloměje

Srdcem každé diecéze je katedrála, sídelní kostel biskupa. Katedrála sv. Bartoloměje je zároveň neodmyslitelnou dominantou města Plzeň a středobodem kulturního a společenského dění. Byla, je a bude tichým svědkem života našich předků, života našeho i života budoucích generací. Stojí stejně ve dnech všedních i časech dramatických, smutných i radostných. V letech 2018 až 2021 prošla po stu letech rozsáhlou revitalizací. Nejvýznamnější památkou katedrály je opuková socha Plzeňské madony z konce 14. století, mistrovský kus, který ovlivnil umělce daleko za našimi hranicemi.

Diecéze plzeňská

Plzeňská diecéze je druhá nejmladší diecéze v České republice. Byla zřízena bulou papeže Jana Pavla II. 31. května 1993. Prvním plzeňským biskupem se stal Mons. František Radkovský, kterého v roce 2016 vystřídal současný biskup Mons. Tomáš Holub. Patronem diecéze je blahoslavený Hroznata, šlechtic a rytíř žijící na přelomu 12. a 13. století v západních Čechách. Jeho hrob je v kostele premonstrátského kláštera v Teplé. V září 2004 byl zahájen proces jeho svatořečení.

Plzeňský kraj
žijeme kulturou

www.plzensky-kraj.cz

www.plzen.eu

Město příležitostí **Plzeň**

Plzeňská
filharmonie

Koncertní sezóna 2023/2024
Nalad'te se s námi!

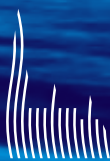
www.plzenskavstupenka.cz

www.plzenskafilharmonie.cz

festival Smetanovské dny

www.smetanovskedny.cz

Plzeňská
filharmonie

Plzeňská filharmonie pořádá abonentní cyklus komorních koncertů klasické hudby

Kruh přátel hudby

Místo konání: Dům hudby, Husova ulice 30

Plzeňská
filharmonie

Konzervatoř Plzeň
dům hudby

KRUH
PŘÁTEL
HUDBY

Dětský klub Filharmoníček

Ahoj kluci a holky,

Jmenuji se Filip Harmoníček, ale všichni kamarádi u nás v Plzeňské filharmonii mi říkají Filharmoníček.

Přidejte se ke mně a mé kamarádce princezně Radyňce do dětského klubu. Společně zažijeme spoustu hudebních dobrodružství. Nemusíte umět na nic hrát, stačí, že máte hudbu rádi.

Těšíme se na vás!

Výhody členství v klubu:

- 4–5 setkání v roce
- návštěvy generálních zkoušek
- možnost exkurzí do zázemí nahrávacích studií a Českého rozhlasu
- výjimečné zážitky při setkání s hudebníky
- intenzivnější kontakt s klasickou hudbou přívětivou formou
- soutěže o ceny
- rozvíjení hudebních znalostí
- nová přátelství

Přihlášky a informace na:
www.plzenskafilharmonie.cz/filharmonicek

Tiráž

Editoři

Mgr. Zdeněk Hazdra, Ph.D.
MgA. Michal Karban

Korektorky

PaedDr. Blanka Hejtmánková
PhDr. Zuzana Zatloukalová

Grafický design a sazba

Michal Kratochvíl

Tisk

Tiskárna Grafico s.r.o.

Vydáno

2000 ks
Plzeňská filharmonie, o. p. s. 2023

Neprodejné

Změna termínů, programů a účinkujících vyhrazena.
Případná změna bude oznámena. Pořizování audio
a video záznamů je zakázáno. Před začátkem koncertu
nezapomeňte vypnout své mobilní telefony. Děkujeme.

www.plzenskafilharmonie.cz

Historické reflexe

Kontakty

**Ředitelka Plzeňské filharmonie,
intendant, dramaturgie**
Mgr. Lenka Kavalová

Ekonom
Ing. Zdeněk Hlaváček
(+420) 607 090 351
zdenek.hlavacek@plzenskafilharmonie.cz

**Asistentka ředitelky,
personalistika, dotační programy**
Ivana Kandlerová
(+420) 602 255 756
info@plzenskafilharmonie.cz

Archiv
PhDr. Zuzana Zatloukalová
(+420) 702 033 577
zuzana.zatloukalova@plzenskafilharmonie.cz

**Historik, projektový manažer
a autor Historických reflexí**
Mgr. Zdeněk Hazdra, Ph.D.
(+420) 725 397 460
zdenek.hazdra@plzenskafilharmonie.cz

**Koncertní oddělení, PR manažer,
ticketing, zákaznický servis**
MgA. Michal Karban
(+420) 602 486 635
michal.karban@plzenskafilharmonie.cz

**Koncertní oddělení, smluvní agenda,
umělecký servis, ticketing**
Bc. Jakub Truneček
(+420) 601 094 031
jakub.trunek@plzenskafilharmonie.cz

**Koncertní oddělení, produkce,
technický servis**
MgA. Barbora Dvořáková
(+420) 602 222 685
barbora.dvorakova@plzenskafilharmonie.cz

Plzeňská filharmonie, o. p. s.
náměstí Míru 10, 301 00 Plzeň
Telefon: (+420) 377 423 336

[www.plzenskafilharmonie.cz/
historicke-reflexe](http://www.plzenskafilharmonie.cz/historicke-reflexe)

 Plzeňská filharmonie – Pilsen Philharmonic

 pilsenphilharmonic

 Plzeňská filharmonie – Pilsen Philharmonic

